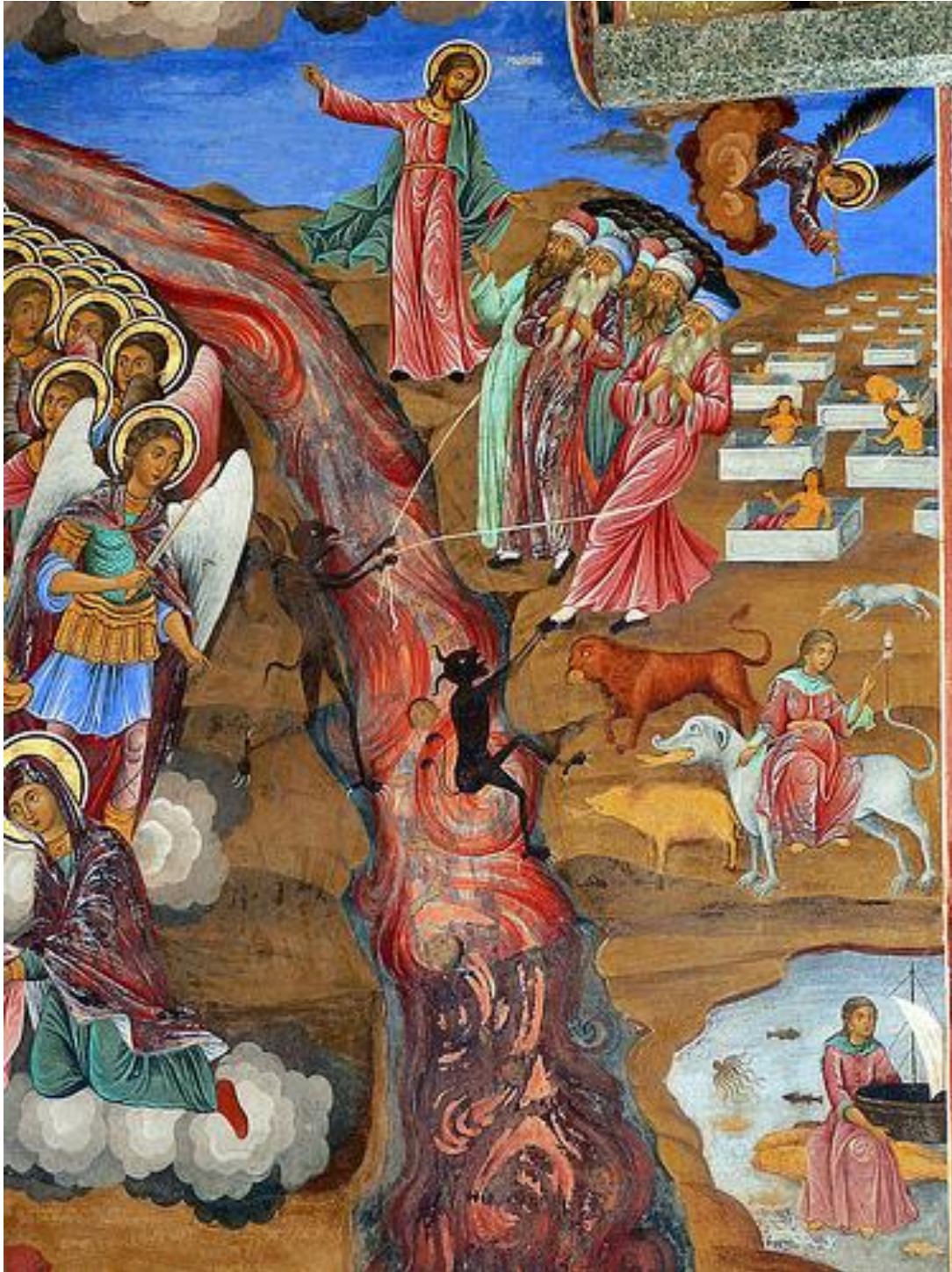

Cele 7 păcate de moarte

1. Mândria.

Mândria este păcatul de moarte prin care a căzut îngerul și s-a făcut drac și din lumină a devenit întuneric. Din aceasta se naște slava desartă, îngâmfarea, ipocrizia, megalomania, aroganța, înfumurarea, lăudăroșenia, nerușinarea, ocară și altele, care sunt toate fiice ale mândriei. Din mândrie se nasc două surori: îngâmfarea și nerușinarea. După Sf. Nectarie al Eghinei, îngâmfarea este patima cea mai rea dintre toate și pricină a tuturor relelor dintre oameni. Aceasta produce toate scandalurile, aceasta aduce dezbinările, provoacă schismele, răstoarnă așezămintele, tulbură pacea din lume, aduce lupte și războaie și toate nenorocirile dintre oameni. Mândria naște nerușinarea, necredința, ura, mânia, disprețul, dușmănia, disprețuirea aproapelui, împietrirea inimii, cruzimea; pe când cel ce are smerenie scapă de toate acestea și le biruiește. Fericit este cel ce are smerenie, căci acela va moșteni pamântul celor blânzi, adică al dreptilor... Căci, cel ce se smerește pe sine se va înălța.

2. Invidia.

Invidia este păcat de moarte și dintr-înșă ies zece ramuri, adică: complotul, mânia, dușmănia, cearta, nemulțumirea, luarea în rîs, bucuria de răul altuia, ura, ținerea de minte a răului, uciderea. Invidia este patima unui suflet înrăutățit, chinuit de bunul mers și faptele bune ale aproapelui. Invidiosul, ca și tuberculosul, este mâncat pe dinlăuntru și este mistuit de patimă. Invidiosul urăște pe cel ce îl întrece cu situația, cu bogăția, cu cinstea. Invidiosul pofteste neconținut bunurile aproapelui său, urăște pe cei frumoși și buni. Este prietenul și ajutorul satanei. Invidiosul se hrănește cu nenorocirea aproapelui său. "Nu este patimă mai otrăvitoare ca invidia", zice Marele Vasile. Așa cum rugina mănâncă fierul, așa și invidia macină sufletul celui ce o are". (Același) "Invidia este cea mai nedreaptă dintre toate patimile, dar și cea mai dreaptă: pe de o parte, izgonește tot binele, iar pe de alta, chinuie pe cel care o are". (Sf. Grigorie Teologul) Dar cel ce are adevărata dragoste de Dumnezeu și de aproapele, pe toate acestea le biruiește și le nesocotește și de nici una nu este rănit; pentru că "dragostea îndelung rabdă, este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le

nădăjduiește, toate le rabdă; dragostea nu cade niciodată", după Sf. Apostol Pavel. (I Cor. 13. 4)

3. Iubirea de argint

Iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor, după cuvântul Sf. Apostol Pavel, căci dintr-însa se nasc: mărturia mincinoasă, lăcomia, minciuna, nemilostivirea, vicleșugul, nedreptatea, furtul, batjocorirea celor sfinte, cămătăria, închinarea la idoli. Toate acestea sunt roadele și copiii iubirii de argint. Iubirea de argint este alipirea irațională de bani, este patima înfricoșată, nedreaptă, fărădelege și nesăturată. Iubitorul de argint este mai nenorocit decât toți; are totul și nu are nimic. Niciodată nu se ridică sătul de la masă, iar dacă este invitat la altcineva mănâncă precum porcul. Niciodată nu este îndestulat cu ceea ce are; iar, pe lângă ceea ce are dorește, dacă ar fi cu puțință, să grămădească toți banii din lume. Iubitorul de argint și lacomii sunt cei mai mari, mai înfricoșați, răi vătămători materialști și dușmani ai omenirii. Bogatul iubitor de argint se aseamănă cu animalul care transportă aur, dar se hrănește cu paie. Marele Vasile zice despre iubitorul de argint: "Neconținut vede aur, neconținut cugetă la aur și numai pe acesta îl vede înaintea ochilor și-și aduce aminte numai de el". Dar cel ce face milostenie, pe toate acestea le calcă în picioare și de nici una nu este vătămat; căci milostenia face pe om asemenea cu Dumnezeu: milostiv, îndurător, iubitor de oameni, bucuros, compătimitor; îl face prieten al lui Dumnezeu, și numele lui este cunoscut tuturor.

4. Desfrânarea.

Desfrânarea este păcat de moarte, oprit și de cele zece porunci ale lui Dumnezeu. Din acest păcat se nasc: sodomia, onania, corupția, amestecarea sângelui, silnicia, bestialitatea, adulterul, nefrica de Dumnezeu ș.a. Toate acestea sunt copiii și roadele desfrânării. "Prin patru lucruri, zice un părinte, se trezește patima desfrânării și curvia: din mâncare și băutură peste măsură; din somn mult; din nelucrare, joacă și multă vorbire și din împodobirea hainelor". Iar Marele Vasile zice: "Cel stăpânit de diavolul desfrânării nu are numai acest păcat, ci adaugă și altul. Adică, vorbește nerușinat, se îmbată și ispitește și pe alții. Iar cel ce

are curăție, pe toate acestea le biruiește, le calcă în picioare și de nimic nu este vătămat, căci înfrânarea păzește pe om feciorelnic, curat, nestricat, asemenea îngerilor lui Dumnezeu și aduce lui Dumnezeu jertfă vrednică, totdeauna, în tot timpul și locul.

5. Lăcomia pântecelui.

Lăcomia este păcatul de moarte din care se naște: risipa, ilegalitatea, jurământul mincinos, beția, furtul, senzualitatea, răpirea, lingoșirea, nerușinarea, nesăturarea. Toate acestea sunt progeniturile și rodul lăcomiei pântecelui. "Grija de pânțece este rădăcina tuturor relelor. "Cel ce-și îngrijește stomacul și luptă sa biruiască duhul curviei este asemenea celui ce voiește să stingă focul cu gaz. Când pânțelece este strâmtorat, se smerește inima; dar când acesta este îngrijit, gândul se fudulește". (Sf. Ioan Scărarul) "Cine se îndestulează cu mâncarea se aseamănă cu animalele și cu fiarele: cu tigrul, cu leul, cu ursul și cu porcii, și nu cu oamenii". (Sf. Ioan Hrisostom) "Nu murdăria este rea, ci lăcomia pântecelui. Căci multă mâncare și deasă mâncare este cauza desfrânării". (Maxim Mărturisorul) "Însă mare bun este postul. Acesta nimicește rănilor păcatului, potolește aprinderea patimilor trupești și le îmblânzește, este sălașul bunătații, odrăslire a rodului bucuriei" (Sf. S. Metafrast). Iar cel ce postește pe toate acestea le biruiește și le disprețuiește, pentru că postul este însoțit de înfrânare, de nevoie, de curăție și de rugăciune.

6. Trândăvia.

Trândăvia este păcatul de moarte căruia îi urmează: deznădejdea, lenea, nepăsarea, neglijența, impietatea, necredința, slăbănogirea, osândirea altuia, amânarea ș.a., care sunt copiii trândăviei. Cel stăpânit de trândăvie urăște cele prezente și dorește pe cele ce nu sunt de față" (Sf. Ioan Damaschin). "Multă nepăsare și trândăvie este mai vătămătoare decât toată lucrarea diavolească, și diavolul care îi stăpânește, prin trândăvie îi stăpânește. Pe când cel râvnitor și veghetor cu sufletul, de toate acestea este scăpat și le biruiește cu totul, căci cel veghetor are apărători rugăciunea, evlavie, pocăința, căldura, studiul, cinstea, frica de Dumnezeu, spovedania, cugetarea la Sfintele Scripturi, prin care găsește viața veșnică".

7. Mânia.

Mânia este păcatul de moarte din care se nasc: nebunia, blasfemia, cruzimea, tulburarea, spaima trupului, ocară, iritarea, prostia, schimbarea trupului, uciderea și multe altele, care toate sunt copii mânia și iritației. Toate pe care le fac oamenii stăpâniți de mânie sunt oarbe, fără de minte, păcate. De aceea, zice Sf. Ioan Gură de Aur, trebuie să ne păzim de mânie și să vorbim cu cuviință; și nu numai a nu ne mânia, ci nici a nu striga, căci răcnirea este materie a mânia. Să tăiem aripile mânia, ca nu cumva răutatea să crească iarăși; căci arzătoare este patima mânia; arzător și teribil jefuiește sufletele noastre. De aceea trebuie ca totdeauna să-i astupăm ieșirea ei. Foc teribil este mânia și pe toate le mistuie. Beție este mânia și mai teribilă decât beția, mai mizerabilă decât diavolul. Dar, dacă ne păzim să nu ridicăm glasul, am găsit calea cea mai bună a filosofiei. Dar omul răbdător pe toate acestea le suferă și le biruie, pentru că din răbdare se naște nerăutatea și resemnarea prin care toate se biruiesc și se risipesc.